

Treballant les virtuts amb Aristòtil

En aquest exercici presentem alguns conceptes centrals en la teoria de les aristotèlica de les virtuts i et demanem que sota cada concepte hi poseu un exemple i l'expliquis.

Eudaimonia La felicitat, per a Aristòtil, consisteix a portar una vida dedicada a complir amb les virtuts intel·lectuals i morals. Aquests modes d'acció són *autotèlics*, és a dir, s'autojustifiquen i contenen els seus propis fins. En portar a terme les virtuts morals i intel·lectuals durant tota la vida, ens realitzem plenament com a humans. Com que estem fent el que havíem de fer, estem contents en aquest sentit especial d'*eudaimonia*.

EXEMPLE:

Areté És la paraula grega que solem traduir com "virtut". Però *areté* es tradueix més fidelment com a excel·lència. Per a Aristòtil, les virtuts morals i intel·lectuals representen excel·lències. Per tant, la vida moral és molt més que estalviar-se problemes essent bons. Segons la filosofia d'Aristòtil, l'*areté* es centra a perseguir i assolir l'excel·lència per a tota la vida.

EXEMPLE:

Mesotés virtut com a punt mitjà. Aristòtil també caracteritza la virtut com una disposició per triar la mitjana entre els extrems d'excés i defecte, atenent a la persona i la situació. Així, la valentia (la virtut) és el mitjà entre els extrems de l'excés (massa valentia o imprudència) i el defecte (massa poca valentia o covardia).

EXEMPLE:

Phronimos. És una paraula que es pot traduir per "home prudent" o modernitzar-la per dir-ne "agent moral". Per a Aristòtil, un es torna bo fent primer que res i repetidament bones accions. Per tant, la moral s'assembla més a una habilitat adquirida que a un procés mecànic. A través de la pràctica desenvolupem sensibilitats cap al que és moralment rellevant en una situació, aprenem a estructurar les nostres situacions per veure problemes i possibilitats morals, i desenvolupem l'habilitat d'actuar com a persones prudents.

EXEMPLE:

Bouleusis. Aquesta paraula es tradueix com a "deliberació". Per a Aristòtil, l'habilitat moral no és producte d'una deliberació extensa (pensament acurat i exhaustiu sobre raons, accions, principis, conceptes, etc.), sinó de la pràctica. Aquells que han desenvolupat l'habilitat per trobar el punt mitjà prudent ho poden fer-ho amb molt poc pensament i esforç. Els individus virtuoses, per a Aristòtil, són sorprenentment poc reflexius. Actuen virtuosament sense pensar perquè s'ha convertit en una segona naturalesa per a ells.

EXEMPLE:

Akrasia. Tradicionalment es tradueix aquesta paraula com "incontinència". Una millor traducció és "debilitat de voluntat". Per a Aristòtil, saber on rau la virtut no és el mateix que fer el que exigeix la virtut. Hi ha qui és incapaç de traduir el coneixement en resolució i després en acció. Com que l'*akrasia* (debilitat de la voluntat) és molt real i comuna a tot arreu, ens cal el cultiu d'emocions adequades per ajudar a motivar l'acció virtuosa. Aristòtil considera les emocions entrenades i cultivades adequadament com a eines motivadores per fer allò que la virtut requereix.

EXEMPLE: